

Sygn. akt III CSK 48/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa „W.” S.A. w K.
przeciwko „W.” sp. z o.o. z siedzibą w W.
przy uczestnictwie interwenientów ubocznych „S.” w USA i „S.” w Belgii
o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 5 września 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądza od powoda na rzecz każdego z interwenientów ubocznych kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej W.” S.A. w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 5 września 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wniosek powoda o przyjęcie skargi nie spełnia przytoczonych wymagań. Wprawdzie w uzasadnieniu wniosku skarżący podniósł, że zarzut naruszenia art. 5 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 1010, dalej - z.n.k.u.) jest oczywiście uzasadniony a naruszenie prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji rażące, ale nie uzupełnił tych twierdzeń pogłębionym wywodem jurydycznym wskazującym, w czym przejawia się owa „oczywistość” naruszenia, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Poprzestał na odwołaniu się do uzasadnienia podstawy naruszenia prawa materialnego, co nie jest wystarczające (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, nie publ.).

Mając powyższe na względzie orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, albowiem pozwany nie złożył odpowiedzi na skargę kasacyjną. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz interwenientów ubocznych po stronie pozwanej znajduje podstawę w art. 98, 99, 107, art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 8 pkt 19 w zw. z § 20 w zw. z §10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), albowiem złożenie przez pełnomocnika obu interwenientów odpowiedzi na skargę kasacyjną zmierzało realnie do obrony słuszych interesów pozwanego i mieściło się w kategoriach celowej obrony, o jakiej stanowi art. 98 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2008 r., I PK 244/07, niepubl.).